

Jallgríms kvæði

1.
Eina veit eg rímuna,
gjörð vi nýtum orðum:
Jallgrímur og Havgrímur
ræðu fyri í forum.

Niðurlag:
Lætum dans dynja dreingir,
stoltsliga stígum i ring.
Stendur hon væl frúva.

2.
Jallgrímur og Havgrímur
ræðu við búnum brandi:
hin var sær á Upplondum,
men hesin á Bjarmalandi.

3.
Lögdu sær so ráðini við,
sum frnir gjördu i forum:
tað skal ikki kongur stýra
her um Heroyjar norður.

4.
Har komu nðir á Bjarmalond
fímti riddarar reystir,
tá svaraði Havgrímur:
hvørjir eru hesir gestir?

5.
Svaraði ein at sveinunum,
smílist undir lín:
Haraldur kongur av Noregi
sendi meg til tín.

6.
Haraldur hevur oss higar sent
ikki við so blíðum:
antin skal tú landið skatta,
ella ímóti stríða.

7.
Havgrímur so til orða tekur,
mælir tunga at inna:
her hevur eingin skattur gingið
alt tað ið frægir minnast.

8.
Eg eri alin á Bjarmalondum,
giti ei landi skattað,
ikki skal hann Haraldur kongur
fregna tað og frætta.

9.
Bóru burt hans borðbúnað,
gjört var av silvuri reina
takið nú tann høvdinga
og beri út á teinum.

10.
Lögdu hendur á Havgrím unga,
ætlaðu út at bera,
hann vá upp iin bitra brand,
ið væl kundi brynjur skera.

11.
Hann brá upp sin bitra brand,
er mær ei á tí hól,
eg svørji tann eið vði mína trúgv,
hann feldi riddarar tólv.

12.
Sveinar riðu for kongin heim
við so nýtum orðum:
enn ræður Grimur á Bjarmalondum,
sum hann hevur ráðið i forðum.

13.
Kongurin so til orða tekur,
heldur á búnum knívi:
eina skal eg Noregi stýra,
um eg eri á lívi.

14.
Kongurin so til orða tekur
við sínum gula hári:
vit skulum gista Bjarmalond,
tá ið líður at vári.

15.
Hetta frætti jallurin,
uppi situr í fjøllum:
Haraldur hevur Noregi hálv,
nú vil hann ráða yvir øllum.

16.
Jallgrímur klæðist árla morgun,
man meg rætt um minna:
nú lystir meg á Bjarmaland
fornar vinir at finna.

17.
Út var loystur gangarin
undir hallarvegg,
prýddur var hann við skarlak
niður á hóvaskegg.

18.
Prýddur var hann við skarlak
niður á miða síðu,
forgyltur var saðilin,
ið Jallgrímur skuldi á ríða.

19.
Jallgrímur ríður í grasagarð,
loysir av saðilgjørð:
hvat er títt á Bjarmalondum?
frætti eg av í fjør.

20.
Jallgrímur ríður i grasagarð,
letur So orðum byrja:
hvat er títt á Bjarmalondum?
tað er fyrst at spyrja.

21.
Haraldur kongur af Noregi
ræð mót os at herja,
brynjaði hann út fímti kempur,
væl mundi eg meg verja.

22.
Her er komin ein annar gestur
niður frá høgum fjøllum,
alin er upp blant Bjarmatussar,
og líkastur er hann trøllum.

23.
Alin er upp blant Bjarmatussar,
líkastur er hann trøllum,
hann vil mína sæla dóttur
føra upp mót fjøllum.

24.
Hann er eingin á Bjarmalandi,
honum torir at mæta,
hvør ið kemur í holt við hann,
blóðig verður gøta.

25.
Havgrímur kemur út árla morgun,
fátt mann feigum forða,
hann sær nú tann fjallatussa
niður úr fjøllum spora.

26.
Hundar tóku at goyja hátt,
greppurin dró at garði,
stígur á legg við stinum alvi,
fór ikki um við fári.

27.
Hundar tóku at goyja hátt,
greppur at garði dró,
stígur so sterkt á stinnan legg,
hann jørð um kál var vóð.
28.
Hundar tóku at goyja hátt,
greppur at garði dregur,
stígur so sterkt á stinnan legg,
harm jørð um kálvar veður.
29.
Veggir allir svignaðu,
hvar hann kom í tún,
hurðar allar klovnaðu,
áðrenn hann fekk rúm.
30.
Beinkir allir brotnaðu,
hvar hann gekk í sæti;
Jallgrímur so til orða tekur:
slíkt er trølla læti.
31.
Beinkir allir brotnaðu,
hvar hann settist niður.
Jallgrímur so til orða tekur:
slíkt er trølla siður.
32.
Tá svaraði hann fjallatussi,
kinn bar hann so balda:
eg haldi tað ei vera kongaligt,
ið ikki skal kempum halda.
33.
Risin so til orða tekur,
lítur seg út til bíggjar:
hvar er frúgvín Ingibjörg?
nú vil eg hana síggja.
34.
Havgímur so til orða tekur:
eg havi róa og minni;
tú sært ikki Ingibjörg
enn á hesum sinni.
35.
Risin gjørdist grimur í grønum
er mær ei á ti hól,
tríati sló hann reystar kempur,
fullu á hallar gólv.
36.
Sjálvur skal eg mær sømdir lúka
frú á máli finna;
hann gekk seg í høga loft,
hann mundi tað útinna.
37.
Risin kemur salin inn,
svarar so frá sær:
hojr tú, frúgvín Ingibjörg,
vilt tú játtast mær?
38.
Kjaftur tin er ógvuligur,
nasarnar eru langar,
so seru tíni kjálkabem
sum fjórðingsvegur at ganga.
39.
Kjaftur tin er ógvuligur,
ennið tað er fatt,
nasarnar eru sum neystadyr,
hartil sigi eg satt.
40.
Skeggið er sum sótið svart,
hongur niður á bringu,
neglinar rætt sum bukkahorn
alin fram av fingrum.
41.
Skeggið er sum sótið svart,
hongur niður á belti,
eyguni rætt sum tjarnir tvær,
og tonn sum í villini gølti.
42.
Risin stendur á hallargólvi,
hevrur ei fleiri orð,
hann tók frúnna Ingibjörg
og ripti fram um borð.
44.
Risin tók ta bjørtu brúður
út á grønan vøll;
Jallgrímur gav so vont eitt høg,
hinum í heysin gell.
45.
Risin misti frú frá favn
niur á fold so fríða;
Jallgrímur hana á hestin tók,
burt á skógv at ríða.
46.
Jallgrímur hana á hestin tók
burt á skógv at ríða:
hojr tú, frægur frúnnar faðir,
tú skalt við risan stríða.
47.
Jallgrímur hana á hestin tók,
spennir á saðilgjørð,
plaga so allir riddarar ríða,
gangari rennur á jørð.
48.
Bardust fullar tógvar dagar,
hvørgin sigur fekk,
inntil tann hin triðja,
ið sól til við gekk.
49.
Bardust fullar tógvar dagar,
hvørgin sigur vann,
inntil tann hin triðja,
ið sól til við rann.
50.
Inntil tann hin triðja,
ið sól til við rann,
tá fell kappin Havgrímur
tann hin raski mann.
51.
Risin burt av garði reið
føtur í fjallið setti: -
ei skal jallur á Upplondum
við æru liva eftir.
52.
Ein kom maður í høllina inn
millurn stavs og veggjar:
skunda tær, reystur Haraldurkongur,
landið undir teg at leggja.
53.
Skunda tær, reystur Haraldur
glaður í gulmærs gangi:
deyður er nú tann høvdingi,
oss hevrur forðað leingi.
54.
Hann legði undir seg ríkið alt
fram við sjóvarstrond,
síðan helt hann haðan burt
og ríður á Upplond.
55.
Jallgrímur kemur út árla morgun,
sær nú kongins dreingir,
talar hann nú til sínar menn:
royni nú bogastreingir.
56.
Jallgrímur ríður út árla morgun,
kappin tann hin raski,
fímti vóru teir kongins menn,
ið fullu í fyrsta kasti.
57.
Jallgrímur rópar á sínar menn:
spennum vára bogar,
ikki skal Haraldur Hárfagri
so Upplendingar kúga.

58.
Jallgrímur ríður á grønum vølli,
sum aðrir reystir menn,
so feldi hann Haralds garpar
hundrað um ísenn.’
59.
Átjan vóru teir sveinarnir,
boðini bóru heim:
Jallgrímur ræður á Upplondum
so frægur hilmir ein.
60.
Nú skal brynja út annað lið
vera til víggja førur,
ríða so til Upplanda
og spenina á saðilgjørð.
61.
Árla var urn morgunin,
rðoar fyri sól,
ríðu so á skógvin burt
fram fyri fagran hól.
62.
Jallgrímur kemur út árla morgun,
sær nú kongins dreingir;
talar hann nú til sínar menn:
spenn um bogastreingir.
63.
Jallgrímur ríður út árla morgun
sum aðrir reystir menn;
so feldi hann Haralds greppar
hundrað um ísenn.
64.
Jallgrímur ríður á grænum vølli,
royndi góðar gripir,
feldi niður av Haralds monnum
tíggju for hvørja sipun.
65.
Jallgrímur niður á grønum vølli
við sínum brandi bjarta,
ein fleyg ørvin fyri hans bróst,
tá neit inn at hjarta
66.
Úr sær reiv hann blóðiga ørv
alvæl sum hann kundi,
sendi hana aftur í Haralds lið,
so mangur lívið týndi.
67.
Jallgrímur so til orða tekur:
felt havi eg úr liði;
gerið sum fyrst í fyrndartíðum:
gevði nú ongum grið.
68.
Teir høgga títt, teir líva lítt,
duplur hanga við stengur,
maktast ungi Jallgrímur
í víggi har hann stendur.
69.
Jallgrímur ríður á grønum vølli,
nú tekur liðið at tynna:
gláður eg ríði at kvøldmálum
mína brúður at finna.
70.
Dagurin tók at kvølda,
teir sóðu risan renna,
oman skruddu dalir og fjøll,
tá hann ræð teir at kenna.
71.
Eg havi staðið í stríð í dag
og vegi so mangan mann,
nú síggi eg tann fjallatussa,
eg meini hann vil mær ann.
72.
Eg havi staðið ó stríð í dag
og vunnið tann sigurin prúð;
eg eri møddur og illa særður,
hvíla vil eg nú.
73.
Ongan skal tú sötan sova,
so leingi sum brandar bíta,
fyr enn eg fái Ingibjörg,
sum væn er á at líta.
74.
Hann legði inn at Jallgrími unga,
sigst í hesum tátti,
harðliga við beinum bankar,
fór ikki um við sátti.
77.
Hevði eg ikki for mínum brósti
fölt tað tunga mein,
ikki skuldi tú, fjallatussi,
boðini borið heim.
78.
Jallgrímur reiggjar svørð íkring,
vegur við vápn á skildir,
so hjóð hann til fjallatussan,
eggin beinið kildi.
79.
Risín sipaði jarnstongina
við so miklari ferð,
Jallgrímur fekk so ont eitt slag,
at heilin dreiv á jørð.
80.
Gylsteinur sær úr heri brá,
væl kundi brynjur skera:
ikki skal frúgvín Ingibjörg
risans brúður verða.
81.
Gylsteinur seg frá heri reið,
við sínum brandi brá,
hann kleyv henda gríma rísa
sundur í lutir tvá.
82.
Tað var reystur Haraldur kongur,
gav honum gávur góðar:
Bjarmalandi yvir at ráða
og Ingibjörg, væna fljó.
83.
Gylsteinur festi Ingibjörg,
so er komið til mín,
síðan førði hann haraldi kongi
skatt og gull í skrin.